

HISTORIA

Våren 1896 startade fem båtbyggare ett träbåt-svarv på Baggensudden, Neglinge. Tillsammans med sina familjer hade båtbyggarna bosatt sig i Neglinge. Det skedde under en period då det var ont om arbeten och bostäder. Medan många gjorde den långa resan till Amerika för att finna arbete, nöjde sig andra med att flytta från landsbygden i Småland, Sörmland eller Norrland till en ort närmare huvudstaden.

De vana båtbyggarna bildade kooperativet Neglinge Båthem; ett mindre skjul som även innefattade ett kontor. Redan samma år fick de en beställning och byggde sin första yacht. Marken hade kooperativet köpt av Järnvägsaktiebolaget Stockholm-Saltsjön. Tomten låg i en norrslutning, vid Moranvikens södra strand, avskilt från Neglinge stationssamhälle.

Järnvägsbolaget hade styckat av flera tomter på Baggensudden. Men än var det bara ett fåtal som var bebyggda i den annars orörda skärgårdsnaturen. Ett av de första husen i området var grosshandlare Nygrens villa (Pålnäsvägen 31) som stod klar redan 1892.

Varvsmarken hade tidigare ingått i Erstaviks fideikommissionsegendom. Det var innan bankdirektör Knut Wallenberg kom över en del av Herman af Petersens släktegendom vid Erstavik. Markområdet omfattade Neglinge, Skogsö och halva Älgö.

Bankiren låter 1891 marken ingå i det nybildade järnvägsaktiebolaget Stockholm-Saltsjön. Bolaget har som syfte att uppföra en kur- och badort kallad Saltsjöbaden. Därtill kommer en järnväg mellan Stockholm och Saltsjön.

I planerna ingår ett hotell, en restaurang och ett badhus, så småningom även ett sanatorium där besökarna ska erbjudas olika hälsokurer.

Runt hotellet börjar allt fler större sommarvillor växa upp. Några av villorna byggs för åretrunt-boende. Under de första fem åren byggs närmare 70 villor på Neglingeön. Saltsjöbaden utvecklas till ett villasamhälle som, förutom sommargäster,

lockar den rika medel- och överklassen från Stockholm att bosätta sig här ute.

Efterfrågan på tomter ökar. Och en första övergripande stadsplan för Saltsjöbaden presenteras 1929. Planen omfattar förutom gamla Saltsjöbaden även centrala Igelboda, Neglinge, Baggensudden, Tattby och Garvkroken.

År 1900 köper Ingenjör August Plym varvet. Han driver sedan tidigare ett varv på Liljeholmen, Stockholms båtbyggeri AB. Under de första åren får Neglingevarvet fungera som filial och service-varv. Först 1904 efter en brand vid varvet på Liljeholmen flyttar han hela sin verksamhet till Neglinge.

August Plym flyttar ut till Baggensudden på våren 1904. Han anställer båtbyggarna Fredrik och Carl Andersson, som varit med och startat varvet. De arbetar som förmän. Därmed föds det som i folkmun kommer att kallas Plymvarvet

Plym hade förmågan att kombinera hantverksyrket med en känsla för nytänkande när han konstruerade sina båtar vid ritbordet. För honom var kvalité A och O. Förutom prima virke innebar det även att båtbyggarna måste kunna sitt jobb ordentligt.

Vid Plyms död 1924 ägde familjen varvet och sonen Carl tog över verksamheten. Sju år senare, vid 31 års ålder, omkom Carl i en flygolycka. Brodern Bengt tog över varvet.

1941 antog bolaget namnet Neglingevarvet AB, ett bolag som Bengt drev fram till sin död 1966. Han efterträddes av sin fru Monika Plym. År 1974 är en epok till ända. Varvet såldes till Jan Benson, plastbåtarna gjorde sin entré. En modernisering av varvet tog vid.

Texten är hämtad ur "Neglingevarvet en dokumentation, 1997", av frilansjournalisten Kerstin Sandström.